

По Рубакинъ

Корали и хора

Далечъ, много далечъ отъ насъ, въ горещитѣ страни, има голѣмъ и красивъ островъ.

Надъ него се е ширнало като блестящъ чадъръ ясно-синьо небе. Въ неговитѣ каменисти брѣгове се разбиватъ синитѣ и зелени вълни на океана. Красивитѣ, чудно назжбени скали, ту бѣли, ту жълти, ту червени, едва се виждатъ задъ гжстата зеленина на храститѣ, градинитѣ и горитѣ, които покриватъ неговитѣ планини, долини и хълмове. Тукъ-тамъ между горитѣ и храсталацитѣ се простиратъ разкошни полета, ниви и ливади, изобилно покрити съ плодетѣ на земята и на човѣшката ржка. Голѣмиятъ градъ край брѣга на морето е потъналъ въ зеленината на градинитѣ. Бѣлитѣ му кжщи, съ плоски покриви, се кжпятъ въ слънчевитѣ лжчи, отразени отъ зеленитѣ листа. Високитѣ красиви минарета и разноцвѣтнитѣ куполи на джамиитѣ като че ли сж забити чакъ въ небето. Огромень, разкошенъ дворець съ зжбести кули се издига надъ кжщитѣ на града и царува надъ тѣхъ съ своята красота, могжщество и величие.

Презъ цѣлата година слънцето праща изобилно топлина и свѣтлина на земята и предпазва красивия островъ отъ зимни студове, снѣгове и хали. Жителитѣ на острова не знаятъ що е зима и студена есенъ.